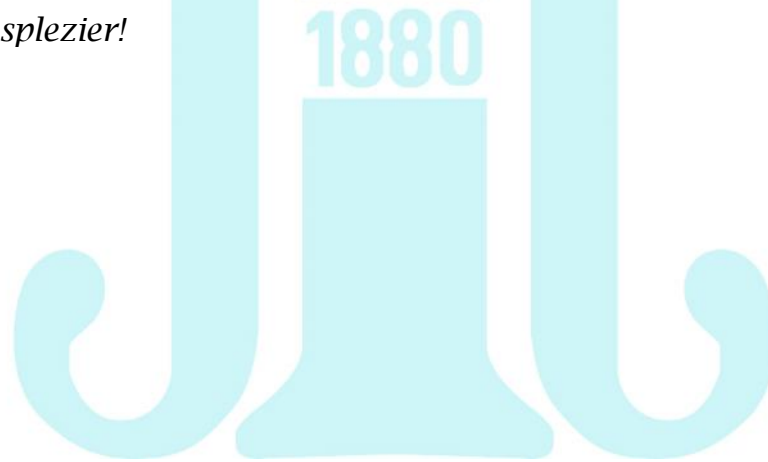

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

'T IS OM ZOT TE WORDEN!

blijspel in drie bedrijven

1880
door

Melse van den Branden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2744

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be -> opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk 'T IS OM ZOT TE WORDEN!' op te voeren moet de naam van auteur **MELSE VAN DEN BRANDEN** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/034
ISBN 978-90-385-07781

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Melse van den Branden
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 5 heren)

INGRID : Model, 22 jaar.

SWA : Kunstschilder, 48 jaar.

VERA : Zijn ex-vrouw, 45 jaar.

ROBERT : Boezemvriend van Swa, 50 jaar.

BEN : Bediende van Robert, 36 jaar.

JEANNINE : Dochter van Swa en Vera, 28 jaar.

KASPER : Jeugdvriend van Jeaninne, 28 jaar.

SUZAN : Vriendin van Swa, 40 jaar.

SERGE : Man van Suzan, 65 jaar.

DECOR

Het stuk speelt zich af ten huize van Swa (kunstschilder). Het decor is een combinatie van woonkamer en atelier. Een ongelooflijk rommelig geheel. Woonmeubelen, huishoudelijke voorwerpen, schilderaccessoires, vreemde voorwerpen die ooit voor een schilderij gebruikt werden, vechten voor een plaatsje op de grond en op tafels en kasten. De voorwerpen gaan van kledij naar paardenhalster, muziekinstrument, wereldbol, onafgewerkte schilderijen, een paard van een paardenmolen enz., kort gezegd alle mogelijke en onmogelijke voorwerpen die men zich kan indenken. Alle muren hangen vol met zijn schilderijen, afgewerkte en onafgewerkte, in alle vormen en afmetingen.

LINKERWAND.

Grote glazen schuifdeur naar tuin. Daarvoor sofa met volle daglicht inval. Voor sofa schildersezels met werktafel ernaast die vol staat met alle soorten verven, tubes, penselen in alle maten, strijpaletten, potjes verf en schilderspalet.

ACHTERWAND.

Links, slaapkamer deur, daarnaast buffetkast met telefoon (die uitgerust is met een luidspreker zodat de aanwezigen in de kamer desgewenst kunnen meeluisteren)erop die altijd bedolven ligt onder de meest uiteenlopende rommel en die men altijd moet zoeken als men hem nodig heeft. Daarnaast deur naar inkomhall.

RECHTERWAND.

Een paar meter uit de fond de deur naar keuken. Op het voorplan hoge bergkast, overladen vol, waar altijd een hoop rommel uitvalt als men ze opent. Parallel met de rechterwand de eettafel met zes stoelen, beginnende ter hoogte van de keukendeur. Op tafel staan de ontbijtresten van de ganse week met broodzakken, tassen, koppen, dessertbordjes, messen lepeltjes, boterpot, melkpot, koffiepote, enz. Verder nog, post, kranten, boekjes en allerlei rommel zodat er geen vingerhoed meer bij kan.

E E R S T E B E D R I J F

(Ingrid, het model, ligt op sofa, de armen voor zich in de hoogte gestrekt. Ze is karig in tule gekleed met een bloot been en bil langs de kamerkant. Het doek gaat langzaam open, en nadat het open is lange stilte, men geeft het publiek ruimschoots de tijd om zich vertrouwd te maken met de uitdragerswinkel waarmee ze geconfronteerd worden. Swa is verdiept in zijn werk en Ingrid begint het moeilijk te krijgen met die oncomfortabele houding. Men ziet dat reeds terwijl het doek opgaat.)

INGRID : *(Kan zich niet meer houden)* Ik krijg krampen.

SWA : *(Verdiept in zijn werk)* Wat?

INGRID : Dat ik krampen krijg!

SWA : Waar?

INGRID : In mijn armen.

SWA : Dat is ver van uw gat, daar moet je niet op zitten.

INGRID : Flauwe plezante!!! Ik kan het niet meer uithouden.

SWA : Als je ze nu laat zakken, Ingrid, kan je later misschien nooit meer dezelfde houding aannemen.

INGRID : Schets het dan maar rap verder af en schilder het later.

SWA : *(Swa begint rap te schetsen, maar Ingrid laat na een tijdje de armen zakken)*
Wat doe je nu? Ik heb nog niet gedaan!

INGRID : Ik kan niet meer, het doet te zeer! Begin maar aan mijn bil, die ligt gemakkelijk en doet niet zeer.

SWA : Flauw bees. Ben jij een beroepsmodel? Als je een half uur poseert, ben je al moe. Ik betaal je per uur, hé!

INGRID : Begin dan aan een ander stuk, hé! Ik lig hier toch nog. Nu moet je me eens uitleggen waarom ik die armen omhoog moet steken. Ik versta dat niet.

SWA : Niet?... Je reikt met je handen naar de liefde en je gezicht drukt hoop, verwachting en verlangen uit.

INGRID : Amaai!... Allemaal te gelijk? Wat 'n teut moet ik dan trekken? Eén voor één kan ik dat.

SWA : Wacht eens! Ik heb nog ergens een ingekaderde foto liggen van een knappe jonge man. Als je die nu in je uitgestrekte handen houdt dan ga je vanzelf de gewenste expressie op je gelaat krijgen.... Jou kennende, komt er dan zelfs nog extase bij! Ik denk dat hij daar in de kast ligt. (*Gaat naar kast, trekt ze open en er valt een hoop rommel uit*) Verdomme, wie steekt die kast nu zo vol?

INGRID : Jij zeker, je woont alleen!

SWA : (*Zoekt tussen rommel en in de kast en haalt uiteindelijk een tamelijk grote, zware kader te voorschijn.*) Voilà... prachtig!

INGRID : Moet ik die ook nog naar omhoog steken??? Jij wilt dat ik aderspat op mijn armen krijg, zeker!!!

SWA : Ik ben de kunstenaar en jij zal de gevoelens uitdrukken die ik wens. Basta!!! En allemaal tegelijk!

INGRID : Dat is ouderwets en melodramatisch. Jij leeft nog in den tijd van Rubens en Van Dijck.

SWA : Goede kunst verandert nooit!

INGRID : Nee, maar de mensen wel. Er bestaat geen één jong meisje meer in deze tijd dat haar hoop, verwachting en verlangen uitdrukt zoals jij het wilt... ze zouden nooit aan een vent geraken! Kijk, zo druk je tegenwoordig hoop uit! (*Ze fluit als naar de duiven en wenkt naar een ingebeelde jongen.*) en zo verwachting (*Ze pakt met beide handen haar borsten en zegt...*) Wauw!!! Voor verlangen doe je zo... (*Ze laat heel wulps beide handen vanaf haar knieën over haar lichaam glijden en legt ze achter haar hoofd gestrekt op het hoofdkussen.*) Zo doen ze dat tegenwoordig! Dat is wat anders, hé!

SWA : Dat is porno.

INGRID : Dat kan zijn, maar het heeft resultaat. Wij leven in de éénentwintigste eeuw en jij in de Middeleeuwen.

SWA : Dan moet ik om dezelfde gevoelens uit te drukken drie schilderijen maken. Dat is niet te betalen, meisje. Drie keer zoveel verf, doek en kaders en vooral, drie keer zolang een model betalen!

INGRID : Maak er dan een drieluik van in miniatuur.

(Er wordt op de deur geklopt en men hoort Vera roepen achter de schermen)

VERA : Swa doet eens open!

SWA : Ik heb geen tijd, ik ben aan 't werken! *(Tot Ingrid)* Dat is mijn ex.

INGRID : Je heks? Hoe bedoel je?

SWA : Mijn ex-vrouw.

INGRID : Hoe?... Kan die zomaar binnen? Heeft die nog een sleutel?

SWA : Natuurlijk, ze woont hierboven op het eerste.

INGRID : Dat heb ik nog nooit gehoord! Uit elkaar zijn en nog in hetzelfde huis wonen!

SWA : Dat is nochtans de moraal van de éérentwintigste eeuw! Zelfs héél extreem!
Maar ik heb het me al dikwijls beklagd. Maar ja, toen vonden we het allebei de goedkoopste oplossing.

INGRID : Goed koop, slechte koop, zegt het spreekwoord!

SWA : Tegen wie zeg je het! Ik weet er alles van nu.

VERA : *(Bonkt op deur)* Swa laat me binnen! Ik voel me niet goed.

SWA : 't Is nu het moment niet, Vera! Ik ben in discussie met mijn model. Hoe ze moet poseren, en ze gaat niet akkoord!

VERA : Wil ze zich niet genoeg bloot geven?

SWA : Dat zijn jouw zaken niet, en laat me gerust!

INGRID : Verliefd zijn jullie niet meer, geloof ik.

SWA : We zijn al vijftien jaar uit mekaar.

INGRID : En nog altijd onder een dak?

SWA : Spijtig genoeg wel. Maar nu ben ik er tenminste zeker van, dat ik er goed aan gedaan heb te scheiden.

VERA : *(Gebonk op de deur)* Je moet me binnen laten en me helpen!

SWA : Neen, Vera, dan weet ik op voorhand dat ik er de dupe van ga worden!

VERA : Deze keer niet! Het is een kwestie van leven of dood!

SWA : Dat heb ik al meer gehoord!

INGRID : Meneer, laat haar nu toch binnen! Waarmee komt ze misschien naar je toe.

SWA : Met een hoop miserie waarvan de gevolgen allemaal op mijn hoofd terechtkomen.

INGRID : Maar dat weet je toch niet, meneer.

SWA : Ik weet dat zo goed gelijk twee en twee vier is.

VERA : Ik doe ongelukken, hé Swa, en ik lig dood voor je deur!

SWA : Dat plezier gun je me niet!

INGRID : Als jij niet open doet, doe ik het.

SWA : Omdat jij het vraagt, hé! Ga maar even naar de slaapkamer, ik zal het kort maken.

INGRID : Denk eraan dat ik om vier uur gedaan heb! Na vier uur zijn het overuren.

SWA : Ik zal er wel voor zorgen dat er geen overuren aan te pas komen... en als dat nu toch moest gebeuren, wat dan nog? Dan verdien jij ze slapend!

INGRID : Niks van! Ik moet nog eten maken voor mijn man thuis komt.

SWA : Ik zal haar zo rap mogelijk buiten werken. Ga jij nu maar wat op 't bed liggen.
(*Ingrid naar slaapkamerdeur*) Je armen goed laten rusten hé, dat de krampen weg zijn als we opnieuw beginnen. (*Ingrid af*)

VERA : (*Begint weer op deur te bonken*) Doe open, ik stop niet voor ik binnen ben!

SWA : Kalm, kalm, ik kom! (*Vera blijft bonken. Als hij opendoet, komt haar vuist op zijn gezicht terecht.*) Aaa, verdomme... Dat doet zeer, zenne!

VERA : (*Op*) Het kan niet zeer genoeg doen, je had maar direct moeten opendoen.
Waar is dat model? Je hebt weer gelogen, hé?! Je wou me niet binnen laten!

SWA : Dat is mijn goed recht. We zijn vijftien jaar geleden overeengekomen mekaar niet lastig te vallen! Jij houdt je woord niet! Er gaat geen maand voorbij of jij brengt me op een of andere manier in moeilijkheden.

VERA : Dat is het niet, ventje, wat je stoort. Maar het is vrijdag en je verwacht ieder ogenblik je vlam.

SWA : En wat dan nog? Dat is al zeven jaar zo. Vanaf vrijdagmiddag is hier beneden verboden gebied voor jou. Ik val je nooit lastig, en zeker niet als er een van jouw vlammen op bezoek is boven, en dat zijn er alle weken anderen. Soms wel alle dagen!

VERA : Ik ben jou geen verantwoording verschuldigd.

SWA : Verantwoording! Die zal ik nooit van je eisen.

VERA : Swa, stop nu alstublieft met ruzie maken anders staat Suzan hier zo en dan heb ik je nog niet uitgelegd welk een ramp me is overkomen.

SWA : Ik weet het liever niet. Als jij zo begint dan is er zwaar onweer op komst, en ik wil er niet middenin zitten. Dag Vera! (*Opent de deur*)

VERA : (*Sluit de deur en gaat tot bij sofa.*) Swa, vandaag komt Robert terug thuis.

SWA : Dat weet ik, die kan ieder ogenblik aankomen. Doe je uitleg maar tegen hem. Hij zal je wel uit de miserie helpen. Jullie zijn al zes maanden bij elkaar, dus is hij verantwoordelijk voor jou.

VERA : Daar gaat het juist om, ik wil hem niet meer zien!

SWA : Wat???

VERA : Als ik nog maar aan hem denk, krijg ik al draainissen en knikkende knieën! Voilà! Ik krijg het al sè, alleen maar door over hem te klappen. (*Gaat wankelend tot bij sofa en laat zich erop vallen.*) Ik weet echt niet hoe het komt, Swa, ik denk dat het komt door de manier waarop hij zijn neus snuit. Als hij zijn neus snuit, moet ik me omdraaien of ik zou flauw vallen!

SWA : Gij komediant, stop met die flauwe kul! Robert snuit zijn neus zoals iedereen, misschien een beetje harder, maar niet om er flauw van te vallen.

VERA : Je moet er maar eens een avond bij zitten, of met op restaurant gaan! Het is om door de grond te zakken van schaamte, als hij aan zijn trompetsolo begint.

SWA : Robert is mijn beste vriend en ik heb er duizend keer de avond mee doorgebracht, met gaan eten en nachten met aan de toog gezeten! Het is me nooit opgevallen, en ik heb nooit andere mensen zich zien omdraaien en naar ons kijken als hij zijn neus snoot.

VERA : Mijn oren zijn misschien te gevoelig. Ik zei daarjuist trompet solo, maar het is meer een trombonesolo! Ik kan het niet meer uitstaan, Swa!!! En nu wou ik jou vragen, als zijn beste vriend, om Robert uit te leggen dat ik hem voorlopig niet terug wil zien. Je moet hem daarom niet vertellen dat het door het snuiten komt. Je mag, wat mij betreft, gerust een andere reden uitvinden. Leg hem maar rustig en voorzichtig uit dat ik hem, om een of andere reden, niet meer rond me kan verdragen. Jij bent zijn beste vriend, en als jij het hem vertelt zal het minder erg aankomen dan dat hij het van mij moet horen! Maar doe het voorzichtig, hé Swa, het zal hem al pijn genoeg doen. Kwets hem alstublieft niet erger dan nodig.

SWA : Doe jij je vuil commissies eens zelf, madam! Ik ga mijn beste vriend geen pijn doen. Het is schandalig en ik weet niet hoe je het durft vragen. Jij bent toch niet vergeten dat Robert destijds mijn leven gered heeft, in Oostenrijk, bij het bergbeklimmen, en daarbij zelf een heup gebroken heeft?

VERA : Juist daarom! Jullie zijn zo aan mekaar gehecht, dat hij het van jou beter zal aanvaarden. Als jij het hem vertelt dan weet hij dat het goed bedoeld is en dat het jou ook pijn doet. En gedeelde smart is halve smart, hé Swa!

SWA : Juist daarom!!! Waar haal jij dat nu uit? Ik doe het niet, juist omdat hij mijn beste vriend is!

VERA : Als je er eens rustig over nadenkt, zal je wel beseffen dat mijn oplossing de beste is.

SWA : In godsnaam, Vera, stop ermee en blijf bij Robert! Dat is het beste!!! Een betere man en vriend zal je nooit meer vinden en, dit is het bijzonderste, *hij houdt van je!!!*

VERA : Ik weet het! Maar dat snuiten, hé Swa!

SWA : Je moet me geen blaasjes wijs maken, Vera,.... Er is een andere reden! Ik denk dat ik ze ken. Jij hebt iemand anders op het oog! (*Vera knikt protesterend neen.*) Laat me uitspreken. Ik denk dat ik zelfs weet wie het is, en het zou me niet verwonderen dat je er al te ver mee gegaan bent.

VERA : Maar Swa, waar haal je dat nu uit? Je weet goed genoeg dat ik zoiets nooit zou doen.

SWA : Dat weet ik juist wel. Jij vergeet dat ik al vijftien jaar beneden jou woon zeker en veel gezien heb?

VERA : Met je beste vriend zou ik je zoiets nooit aandoen.

SWA : Jij doet mij niks aan, tenminste niks dat ik niet van jou verwacht! Maar je doet Robert iets aan dat hem veel pijn zal doen.

VERA : Dat weet ik. Daarom moet jij het hem uitleggen. (*Stilte*) Tussen haakjes, wie bedoelde je daarjuist toen je zei dat je waarschijnlijk al wist op wie ik een oogje had laten vallen?

SWA : Op Ben. Robert zijn klerk die hier zijn correspondentie komt afgeven.

VERA : Allé, Swa, waar haal je dat uit? Dat ventje van niks!

SWA : Een ventje van niks! Akkoord! Maar hij is merkkelijk jonger dan jij. En 't is een man, hé? De eerste dag stak hij de brieven in de bus van de voordeur, de tweede dag belde hij en gaf ze af aan de voordeur, de derden dag ging hij mee naar boven om ze af te geven en vanaf de vierde dag moest hij niet meer bellen. Hij had een sleutel en kwam er recht mee naar boven. Ik lag al in mijn bed toen ik hem de voordeur hoorde toetrekken toen hij wegging. En gisteren heb ik hem niet meer horen buitengaan. Wat moet ik daarvan denken?

VERA : Dat je al vast sliep toen hij wegging.

SWA : Zwans nu niet, hé, ik ken je al langer dan vandaag. *(Bel)* Wie kan dat nu nog zijn, misschien Robert al.

VERA : Die heeft toch ook een sleutel. Nu ik er aan denk, vraag die ineens terug als je het hem vertelt. Het zal waarschijnlijk Suzan zijn.

SWA : Die heeft ook een sleutel. Wij zijn wel goede klanten van de slotenmaker als je dat zo hoort. *(Gaat voordeur openen)*

VERA : 't Is te zeggen!

SWA : *(Terug op met Kasper, een jonge vlotte, jonge man. Sportief gekleed)* Ik herken je echt niet, Meneer. Ken jij deze jonge man, Vera? Hij beweert dat hij hier vroeger wel eens kwam.

KASPER : Ja, Mevrouw, Kasper is mijn naam, zegt dat u niets?

SWA : Als ze de naam van iedere man die bij haar over de vloer kwam nog moest weten, dan heeft ze een olifanten geheugen!

VERA : Swa, hoe durf je! Je moet niet op hem letten, meneer. Maar het spijt me, je naam zegt me ook niets, en het is nochtans geen alledaagse naam.

KASPER : Neen. Ik zal jullie alles uitleggen. Ik ben het eerste vrijertje van jullie dochter. Mijn ouders zijn een vijftiental jaren geleden verhuisd, Jeanine en ik waren toen dertien. We hadden destijds veel verdriet omdat we van elkaar weg moesten.

SWA : Ja. Het was nog te vroeg om haar hand te vragen en te trouwen, nietwaar?

KASPER : Natuurlijk, meneer, en daarom beloofden we mekaar, in geval we niet getrouwd zouden zijn, elkander terug op te zoeken als we achtentwintig jaar waren. In het geval dat we niet getrouwd zouden zijn. En hier ben ik dan. Ik ben niet getrouwd, want ik heb Jeaninne nooit kunnen vergeten.

SWA : Dat is heel schoon jongen, maar ons Jeaninne is wel getrouwd. Het spijt me voor jou, Kasper.

VERA : Ze verwacht haar eerste kindje.

SWA : Nu moet je niet overdrijven, hé Vera. Dat ze getrouwd is zal wel genoeg zijn voor Kasper om haar uit zijn hoofd te zetten zeker! Nietwaar, Kasper? Mijn vrouw moet altijd overdrijven. Waarom zeg jij nu zoiets, Vera? Je weet goed dat het niet waar is. Dat liegen kan je toch niet laten, hé?

VERA : Ik lieg niet, het is de waarheid.

SWA : En ik zou van niets weten?! Ik zou toch de eerste zijn die ze op de hoogte bracht!

VERA : Vanmorgen is ze naar de dokter geweest en heeft ze me het goede nieuws doorgebeld. Ze is in verwachting, maar ze wou ons niets zeggen voor ze zekerheid had.

SWA : Serieus, Vera? Eindelijk breng jij eens goed nieuws. Ik word grootvader en ons Jeannine moeder, wat zeg je daarvan, Kasper?

KASPER : Het enige dat ik daarover zeggen kan is dat ik spijt heb dat het niet van mij is.

SWA : Je had moeten afspreken op jullie drieëntwintigste verjaardag. Wie wacht er nu tot zijn achtentwintigste om te trouwen? Maar ik kan het toch altijd nog niet geloven, ons Jeannine belt mij altijd eerst op als ze nieuws heeft.

VERA : En nu heeft ze mij eerst gebeld!

SWA : Waarschijnlijk omdat het goed nieuws was. Mij belt ze alleen als ze slecht nieuws heeft. Juist haar moeder! Die komt ook altijd met slecht nieuws af. Het goede vergeet ze me zelfs te vertellen!!

VERA : Sorry Swa, dat is met al die miserie.

SWA : Om een hoop miserie op mijn dak te schuiven kan je speciaal naar beneden komen. Maar zeggen dat ik grootvader ga worden, dat vergeet je!

KASPER : Nu zit ik wel een beetje in de puree, ik had gehoopt hier enkele dagen te kunnen blijven, maar dat komt misschien nogal moeilijk uit nu.

SWA : Ik heb geen kamer op overschot, du...

VERA : (*Onderbreekt hem*) Je kan het weekend wel bij mij slapen...

SWA : (*Onderbreekt haar*) Ben jij nu niet beschaamd, Vera? Een jeugdvrijertje van je dochter!!! Kasper zal wel betere occasions kunnen krijgen.

VERA : Logeren bedoelde ik, niet slapen!

SWA : Waarom zei je het dan?

VERA : Dat is toch 't zelfde, hé!

SWA : Voor mij niet. Volgens mij was het eruit voor je het wist!

VERA : Ben je niet beschaamd zoiets te zeggen terwijl die jongen er bij staat? Kom maar mee, Kasper. Je kan boven logeren dit weekend.

SWA : Jij verwacht toch iemand voor het weekend, Vera.

VERA : Ik? Waar haal jij dat uit?

SWA : Daarstraks vroeg je me hem te vertellen als hij aankwam hoe de vork in de steel zit. Ik ben echt blij dat ik het hem nu niet meer hoeft uit te leggen.

VERA : Ik weet niet waar jij het over hebt, Swa.

SWA : Serieus niet, Vera?

VERA : Neen!

SWA : Dan zal Robert wel naar boven komen, dan kan je het hem zelf uitleggen.

VERA : (*Schrikt*) Wat?... Oh, dat!... Dat was ik helemaal vergeten met al dat gedoe hier! Sorry, Swa, natuurlijk moet je het hem uitleggen. Het spijt me, Kasper, maar ik heb al andere afspraken gemaakt voor vanavond. Ik kan je echt niet uitnodigen om bij mij te sla... logeren. Het spijt me echt, geloof me.

KASPER : Ik begrijp het, mevrouw. Ik zal wel een andere oplossing zoeken. (*Bel*)

(*Swa gaat voordeur openen en komt binnen met zijn dochter, Jeannine, een aangename, vrolijke, jonge verschijning.*)

JEANNINE : Dag, ma... dag, pa. (*Kust hem*) Dag, meneer. Ik kom met groot nieuws, pa.

SWA : Het is al oud nieuws, ik weet het al. Nu dacht ik toch dat je zulk goed nieuws eerst aan je pa zou vertellen in plaats van aan je ma.

JEANNINE : Ik heb gebeld naar ons ma, maar ik had niet verwacht dat ze het je zou vertellen. Nieuwtjes uitwisselen is er bij jullie niet meer bij, hé pa! Zeg nu zelf.

SWA : Daar heb je gelijk in, maar het viel per ongeluk uit haar mond;

JEANNINE : Aan mijn pa wou ik het persoonlijk vertellen, en niet door de telefoon. Ik wou je reactie zien.

SWA : Kom hier, schat. *(Geeft haar een dikke kus.)* Proficiat! Je maakt van mij de gelukkigste man van de wereld. En wat gaat het worden? Een jongen?

JEANNINE : Dat weet ik nog niet, ik ben nog maar een goede maand.

SWA : Voorzichtig zijn, kindje, en veel rusten. Je moet niet te dikwijls meer naar hier komen, dat is te ver. Ik kom wel alle dagen naar jou.

JEANNINE : Zeg, pa! Ik ben gezond, hé!

SWA : Had je ma zich niet versproken, had ik het nog niet geweten. Ze vertelde het aan die jongen zonder er aan te denken dat ik erbij stond.

JEANNINE : Wie is die meneer? Zou je me niet eens voorstellen!

KASPER : Herken jij me dan niet, Jeannine?

JEANNINE : Moet dat?

KASPER : Dat had ik toch gehoopt. Ik ben het... Kasper!!!

JEANNINE : Kasper?... *(nadenkend)*... Kasper... *(Haalt schouder op)*

VERA : Het schijnt een naam te zijn die men moeilijk onthoudt. Wij herkenden hem ook niet.

KASPER : Ik word vandaag achtentwintig jaar.

JEANNINE : Proficiat!

KASPER : Jij bent ook achtentwintig, nietwaar?

JEANNINE : Hoe weet jij dat?

KASPER : Denk eens goed na, Jeannine. Wat hadden we mekaar beloofd?

JEANNINE : Heb ik jou iets beloofd???

KASPER : Ja, jij noemde mij altijd Kappertje.

JEANNINE : *(Haar frank valt)* Kappertje!!!... Oh... Dat is lief! *(Vliegt hem om de hals en kust hem)* Nog eens een dikke proficiat met je verjaardag. Het ontroert me echt dat jij nog aan mij dacht. *(Houdt hem van zich af)*... Wat ben jij groot geworden, Kappertje!

KASPER : Jij ook, Jeannine,... en mooi. Ik ben nu een Kasper in plaats van een Kappertje. Je ziet er stralend uit, Jeannine!

JEANNINE : Jij bent ook een knappe boy geworden! Ik begin al spijt te krijgen dat je zolang gewacht hebt om terug te komen.

KASPER : Dat hadden we toch afgesproken! Als we nog niet getrouwd waren op ons achtentwintigste zouden we mekaar terug opzoeken, om te kijken wat er nog van onze jeugdliefde over bleef. Remember?

JEANNINE : Het is niet te geloven!!! Het ontroert me, Kasper, dat jij zolang aan mij bent blijven denken.

KASPER : Er zijn weinige dagen voorbij gegaan dat ik niet aan jou gedacht heb, Jeannine.

JEANNINE : (*Omhelst hem terug*) Kasper toch!

SWA : Je weet toch dat je in verwachting bent van Fons! Niet van Kasper!

JEANNINE : Natuurlijk, paps, dat weet ik. We hadden op ons drieëntwintigste moeten afspreken, Kasper.

KASPER : Dat heeft uwe pa ook gezegd. Ik ben stom geweest van zolang te wachten.

JEANNINE : Tot mijn achttiende heb ik ook dikwijls aan jou gedacht. Daarna begon ik bang te worden dat ik niet meer van 't straat zou geraken. Zo is een vrouw nu eenmaal, hé Kasper!

VERA : Waar haal je dat nu uit, Jeannine! Had daar maar eens met mij over gesproken!

JEANNINE : Onze pa wist het.

VERA : Zoiets moet je niet aan je pa vertellen. Wat heeft dat voor zin?

SWA : Een half jaar later had ze hare Fons ontmoet en de schrik was voorbij.

VERA : Maar nu zitten we wel met een ander probleem. We weten niet waar met Kasper naartoe. Uw pa heeft maar een slaapkamer en ik had al andere afspraken voor het weekend.

KASPER : Maakt u zich daar geen zorgen over, mevrouw. Ik trek mijn plan wel.

SWA : Ik voel me ook wat verveeld. Het is alsof je niet welkom bent, en niets is minder waar. Dat mag je zeker niet denken!

KASPER : Dat doe ik ook niet, meneer.

VERA : Maar wat ga je dan doen, Kasper? Om naar huis terug te rijden is het te laat.

KASPER : Ik zoek wel een kamer voor het weekend. Ik ga mijn geboortestad nog eens bekijken.

JEANNINE : Neen, Kasper, ik vind niet dat ik je na al die jaren zomaar aan je lot kan overlaten. Zeker niet nadat je de moeite gedaan hebt om me terug op te zoeken.

KASPER : Ik weet nu waar ik aan toe ben. Ik moet jou voorgoed uit mijn hoofd zetten.

JEANNINE : We kunnen toch vrienden blijven!

KASPER : Dat zou het alleen maar moeilijker maken.

JEANNINE : Niks van! Je gaat met me mee, dan kan je kennis maken met Fons en een paar dagen bij ons logeren.

SWA : Zou je dat nu wel doen, Jeannine?

VERA : Natuurlijk! Waarom niet?

KASPER : Doe het maar niet. Ik kwam voor jou en niet voor Fons.

JEANNINE : Niks van, jij gaat mee naar ons! Fons zal dat wel goed vinden, hij is niet jaloers. Tenslotte waren we nog kinderen toen we elkaar kenden. Amper dertien!

VERA : Dat is zeker! Waar zagen jullie over?

SWA : Ik weet het niet. Voor jou is in de liefde alles toegelaten!

VERA : Och man... Fons is niet als jij.

KASPER : Mijnheer heeft gelijk. Ik doe het niet.

JEANNINE : Mijn beslissing is genomen en ik blijf erbij! Nu hij vader gaat worden, gaat Fons met alles akkoord.

SWA : Allé, waag het er dan maar op!

JEANNINE : Komaan, Kasper, we zijn weg! Ik kan niet langer wachten om Fons zijn gezicht te zien als ik hem zeg dat er een ouwe vrijer van mij komt slapen.

SWA : Je gaat hem toch niet tussen jullie in leggen, hoop ik.

JEANNINE : Och, pa! Ma, salutjes hé! *(Een vlugge kus)* Dag, pa! Tot morgen, en maak je maar niet ongerust. *(Omhelst hem)* Kom, Kasper!

KASPER : Ik voel me toch niet erg op mijn gemak.

JEANNINE : Komaan, jongen, Fons zal je niet opeten!

KASPER : Mevrouw, mijnheer, bedankt dat jullie me hebben willen ontvangen en mijn excuses voor de last.

VERA : Dat was helemaal geen last. Als je nog eens in de buurt komt, spring dan maar binnen.

SWA : En voor de ontvangst moet je ons niet bedanken! Mijn vrouw heeft je niet eens iets te drinken aangeboden. Stel het wel verder!

JEANNINE : Daag... *(Beiden af)*

VERA : Bedankt hé, voor de affronten die je mij hebt gelapt.

SWA : IK??? Wat wil je daar nu weer mee zeggen?

VERA : 't Zal nog niet zijn!

SWA : Ik ben me van geen kwaad bewust.

VERA : Neen? Waarom liet je dan tegenover Kasper uitschijnen dat ik met hem wou slapen in plaats van hem te logeren vragen.

SWA : Omdat je het zelf zei, begot!

VERA : Jij wist goed genoeg dat ik me missprak! En dan het er tegen ons Jeannine maar dik opleggen dat ik je het goede nieuws nooit zou verteld hebben als ik het niet per ongeluk had gezegd tegen Kasper terwijl jij erbij stond.

SWA : Was dat niet zo?

VERA : Neen, ik bedoelde dat helemaal niet zo.

SWA : Dat is juist wat ik zeg.

VERA : Eén ding is positief... Wij zijn van Kasper vanaf.

SWA : Ik hoop alleen dat er geen ruzie van komt, nu dat Fons een ex-vrijer van zijn vrouw logies moet geven.

VERA : Jij denkt altijd het slechtste.

SWA : Bij jou was ik er toch niet ver naast, hé?

VERA : Nu dat ik Kasper met ons Jeannine heb meegestuurd, hoop ik dat je Robert voorzichtig op de hoogte zal brengen van mijn toestand.

SWA : Ik weet alleen niet of dat wel goed gaat aflopen. Maar oké, ik zal Robert inlichten, alhoewel ik er heel erg tegen opkijk. Je realiseert je toch dat je vanavond helemaal alleen gaat zitten.

VERA : Hoe?

SWA : Welja, Kasper hebben we met Jeannine meegestuurd en Ben zal vanavond de brieven niet naar boven brengen omdat hij denkt dat Robert bij jou is.

VERA : En wat dan nog?

SWA : Omdat Ben zal denken dat Robert zich zal realiseren dat jij hem een sleutel hebt gegeven.

VERA : Dan zal ik daar wel een draai aan geven.

SWA : Nee, Vera, vanavond zit jij eenzaam in je eentje thuis, en ik weet wat dat voor jou betekent. Je zal de muren oplopen... Zou je nu echt voor dit weekend

Robert niet binnen laten? Dan is hij tenminste nog bij jou... Ik zal zijn zakdoek afpakken!

VERA : Nee, ik kom het wel te boven. (*Men klopt op deur*) Wie kan dat zijn?

SWA : Robert natuurlijk.

VERA : Niet waar hé?! Het kan toch even goed Suzan zijn?

SWA : Neen, die heeft een sleutel van de voordeur en van deze deur, die moet dus niet kloppen om hier binnen te komen.

VERA : Wat moet ik nu doen?

SWA : Het minste wat je kan doen is hem nog even goedendag zeggen, en zoek dan maar iets uit om naar boven te komen.

VERA : (*Begint te bibberen en zakt door haar knieën*) Ik krijg het weer!

SWA : Doet niet zo flauw! (*Gaat deur openen*) Dag Robert, kom binnen... Goede reis gehad?

ROBERT : (*Op met valies. Een paar jaartjes ouder dan Swa. Zakelijk gekleed*) Dag Swa! Ik ben blij dat ik terug ben. (*Ziet Vera die staat te daveren*) Dag schat!... Hier ben ik terug om het vrouwtje te beschermen. Ik ben blij dat ik terug bij je ben. Ik hou van je en ik heb je heel erg nodig na deze scheiding. Je hebt de groeten van mijn ouders, ze maken het goed en willen dat we zo rap mogelijk eens samen naar daar komen. Ze willen absoluut kennis met je maken. (*Naar haar toe, wil haar kussen, ze trekt zich terug en zakt op sofa*) Wat nu, ben je ziek?

VERA : Ik... eh... ik weet het niet. Je moet me niet kussen, het loopt misschien over.

ROBERT : Daar moet je niet bang voor zijn. Mijn neus zit zo vol snot dat er niets meer doorkan. (*Vera begint stil te snikken*) Wat nu? Schrei je nu van geluk omdat ik terug bij jou ben? Hier, droog af, die tranen. (*Biedt haar zijn zakdoek aan, ze valt flauw*) Wat betekent dat allemaal, Swa? (*Snuit trompettend zijn neus*)

SWA : Heb je de griep?

ROBERT : Bijlange niet, maar na die zuivere berglucht terug in die stoffige stadslucht, dat werkt op mijn slijmvliezen. Maar wat is er met Vera?

SWA : Niets erg, denk ik. Ze heeft me juist verteld dat ze zich wat draaiërig en slap voelt, maar dat zal wel overgaan.